

Od zarania dziejów człowiek spoglądał w rozgwieżdżone niebo, czuł na twarzy powiew wiatru i słuchał szumu rzek, zastanawiając się nad pochodzeniem wszystkiego, co istnieje. Biblia daje nam jasną i pełną światła odpowiedź: świat jest dziełem Boga, stworzonym z miłością i nieskończoną mądrością.

Żadna inna księga Pisma Świętego nie wyraża tej prawdy z taką piękną jak Psalmy. Poprzez poetyckie obrazy i głębokie modlitwy uczą nas one, że natura jest czymś więcej niż tylko tłem naszego istnienia – jest odbiciem Bożej chwały, otwartą księgą, w której Bóg nieustannie się objawia.

W tym artykule przyjrzymy się, jak Psalmy przedstawiają teologię stworzenia, jakie znaczenie mają ich nauki dla naszego życia duchowego i dlaczego ich przesłanie jest bardziej aktualne niż kiedykolwiek w czasach kryzysu ekologicznego i oderwania od sacrum.

Stworzenie jako Pieśń Chwały dla Boga

Główne przesłanie Psalmów dotyczące stworzenia jest jasne: wszechświat nie jest dziełem przypadku ani ślepej konieczności, lecz wolnej i pełnej miłości woli Boga. Psalm 19 wyraża to wspaniale:

„Niebiosa opowiadają chwałę Boga, a sklepienie niebieskie głosi dzieło rąk Jego. Dzień dniowi przekazuje słowo, a noc nocy podaje wiadomość. Nie jest to słowo, nie są to mowy, których by dźwięku nie usłyszano.” (Ps 19, 2-4)

Widzimy tutaj, że cała natura jest cichym, lecz wymownym świadectwem Bożej wielkości. Światło słońca, ogrom nieba, doskonały ruch gwiazd stanowią nieustanne głoszenie chwały Bożej – nawet bez użycia słów.

Psalm 104, jeden z najpiękniejszych dotyczących stworzenia, ukazuje nam panoramiczną wizję świata jako doskonale uporządkowanego dzieła:

*„Jak liczne są dzieła Twoje, Panie! Tyś wszystko mądrze uczynił,
ziemia jest pełna Twych stworzeń.” (Ps 104, 24)*

Psalm ten z zachwytem opisuje harmonię wszechświata, od gór po dzikie zwierzęta, i przypomina nam, że Bóg nie tylko stworzył świat, ale także nieustannie go podtrzymuje swoją Opatrznością.

Stworzenie i Pokora Człowieka przed Bogiem

Kontemplacja natury w Psalmach prowadzi nas nie tylko do uznania wielkości Boga, ale także do dostrzeżenia własnej małości. Psalm 8 wyraża ten paradoks z głębokim wzruszeniem:

*„Gdy patrzę na Twoje niebo, dzieło palców Twoich, księżyc i
gwiazdy, które Ty utwierdziłeś: czym jest człowiek, że o nim
pamiętasz, i czym syn człowieczy, że się nim zajmujesz?” (Ps 8, 4-5)*

Fragment ten zachęca nas do podwójnej refleksji: z jednej strony uświadamia nam naszą kruchość wobec ogromu kosmosu, z drugiej – przypomina, że Bóg obdarzył nas niezwykle godnością, stwarzając nas na swój obraz i podobieństwo.

W czasach, gdy człowiek jest dumny ze swojej technologicznej potęgi i często zapomina o swojej zależności od Boga, to przesłanie staje się bardziej aktualne niż kiedykolwiek. Psalmi uczą nas, że uznanie własnej małości wobec Stwórcy nie umniejsza nas, lecz wprowadza w prawdę i pozwala żyć w wdzięczności.

Stworzenie i Boża Opatrzność

Bóg nie tylko stworzył świat, ale nadal go podtrzymuje swoją miłością i opieką. Ta prawda wybrzmiewa w wielu Psalmach, szczególnie w Psalmie 147:

„Zsyła na ziemię swoje orędzie: prędko mknij Jego słowo. On daje śnieg jak wełnę i szron jak popiół rozsypuje. Ciska swój grad jak okruchy chleba: kto się ostoja przed Jego mrozem? Posyła swoje słowo i wszystko topnieje, każe wiać swemu wiatrowi i płyną wody.” (Ps 147, 15-18)

Te wersety przypominają nam, że procesy przyrody nie są jedynie mechanizmami fizycznymi, lecz wyrazem Bożej woli. Deszcz, śnieg, wiatr i cykle natury znajdują się pod Jego władzą.

W czasach niepewności i kryzysu klimatycznego to nauczanie nabiera szczególnego znaczenia. Nie jest to wezwanie do bierności, ale do ufności w Boga i odpowiedzialnego działania wobec powierzonego nam stworzenia.

Stworzenie i Grzech: Świat Zraniony przez Człowieka

Psalmy uznają również, że pierwotna harmonia stworzenia została zakłócona przez grzech człowieka. Psalm 107 opisuje, jak nieposłuszeństwo ludzkości może prowadzić do spustoszenia:

„Zamienił rzeki w pustynię, a źródła wód w suchą ziemię, ziemię urodzajną w słoną pustynię – za niegodziwość jej mieszkańców.” (Ps 107, 33-34)

Ten obraz jest potężny i mocno rezonuje z naszymi czasami. Degradacja środowiska, nieodpowiedzialna eksploatacja zasobów i obojętność wobec przyrody to nie tylko problemy ekologiczne, ale także duchowe. Gdy człowiek oddala się od Boga, traci również szacunek dla Jego stworzenia.

Chrystus i Odnowienie Stworzenia

Psalmy, choć napisane wieki przed przyjściem Chrystusa, proroczo zapowiadają odkupienie całego stworzenia w Nim. Święty Paweł w Liście do Rzymian pomaga nam połączyć to przesłanie z naszą chrześcijańską wiarą:

„Wiemy przecież, że całe stworzenie aż dotąd jęczy i wzdycha w bólach rodzenia, oczekując wyzwolenia z niewoli skażenia.” (Rz 8, 22)

W Chryście stworzenie odnajduje swój ostateczny sens. On jest nowym Adamem, który przyszedł, aby odnowić to, co grzech zniszczył. W Jego Zmartwychwstaniu widzimy obietnicę nowego nieba i nowej ziemi, gdzie pierwotna harmonia zostanie przywrócona.

Podsumowanie: Wezwanie do Kontemplacji i Ochrony Stworzenia

Psalmy zachęcają nas do patrzenia na świat nowymi oczami – nie jako na coś, co można bezmyślnie eksploatować, ale jako na odbicie Bożej chwały i dar, który powinniśmy chronić.

W społeczeństwie coraz bardziej oderwanym od natury i sacrum, ponowne odkrycie biblijnej wizji stworzenia jest aktem wiary, pokory i wdzięczności. Gdy spacerujemy po lesie, podziwiamy gwiaździste niebo lub po prostu obserwujemy padający deszcz, możemy pamiętać, że całe stworzenie mówi o Bogu.

Niech Psalmy pomogą nam wielbić Stwórcę tak gorliwie, jak czynili to dawni psalmiści:

„Chwalcie Pana z niebios, chwalcie Go na wysokościach! (...) Niech wszyscy chwalą imię Pana, bo tylko Jego imię jest wzniosłe.” (Ps 148, 1.13)

Niech całe nasze życie, podobnie jak całe stworzenie, będzie pieśnią chwały dla Pana.